

ענת אבניאלי:

„אני מחפשת מינסה שיתאים לסיר שלי!“

בשבוע שעבר הופיעה ענת אבניאלי בתוכנית הטלוויזיה בין הכסאות, שהוקדשה לבעיית הרווקים והרווקות. כמו פעמים רבות בתוכניות שבהן יש זמן לכל מרואיין להגיד שלושה מיספטים מול המצלמות, יצא הצופה בהרגשה שאולי היה מסר, אבל הוא לא הספיק לעבור. מניתי לכן לענת וביקשתי להמשיך את השיחה שהופסקה בטלוויזיה.

● **באת לטלוויזיה ברווקה, או בדוברת האוניברסיטה, שהיא גם המאגר הגדול ביותר של רווקים ורווקות?**

באמת הרגשתי כשליח בשני כובעים. באתי לדבר על הדברים שכואבים לי כבטן הפרטית שלי, אבל הרגשתי שאני מדברת בשם שיככה שלמה של בנות במצבי.

● **במשך כל התוכנית ניסית להסביר שאין כל הבדל בין נשים רווקות לגברים רווקים — לא ברצון שלהם להינשא, לא בבדידות שלהם, למעמדם, אז למה לדבר על הרווקות לחוד ולהגן רק עליהן?**

ההבדל היחיד הוא באווירה. בלחץ העצום להינשא שיש מצד החברה על הנשים רווקות — וכשהן לא נישאות, מודבקת עליהן הסטיגמה של הלא-יוצלות. כל זה לא קיים לגבי הגברים, כך נוצר הרושם, שכל הרווקות, בניגוד לרווקים, מתות להתחתן. עובדה זו מנפחת את האגו של הרווקים וגורמת להם להתנהג בגסות, ולהרגיש שכל „נקבה“ רודפת אחריהם כל הזמן. הסיבה שרציתי להופיע בתוכנית בין הכיסאות היא לנסות ולשנות דיעה זו.

● **עמוס ארבל, המראיין, אמר שאת צעירה ויפה ומשכילה ומבוססת, ולמרות כל אלה עדיין לא נישאת. את ענית לו כמו כל הרווקות בנות-גילך, שכנראה בגלל כל התכונות האלה לא נישאת. אולי תפרטי.**

אשתמש במשל הסיר והמיכסה. אני מחפשת מיכסה שיתאים באופן מושלם למידותיו של הסיר שלי, ואני לא מוכנה להתפשר.

● **מה שאת אומרת בעצם זה שיש פחות גברים נאים ומוכשרים ומשכילים מאשר נשים כאלה.**

זה לא נכון. אבל נכון הוא שגברים פוחדים מנשים מאוד מוצלחות, וקשה להם להתמודד איתן.

● **זה נשמע לך רציני שכל אשה שלא נישאת מייד מוציאה לאור את כישורנותיה ויופיה והצלחתה, וטוענת שבגללם לא נישאה? מכאן יוצא, במובן, שכל הנשים הנשואות הן לא מוצלחות, בינוניות ומבוכות לפשרות. אולי תפסיקו את הקישורים הזה? זה פשוט לא נשמע רציני.**

נכון שצורת ההצגה הזאת יכולה ליצור עיוות מסויים, אבל כדי להעביר מסר, צריך לעשות לפעמים הקצנה.

● **כלומר, כדי לתקן עיוות אחד אתן יוצרות עיוות אחר, תגיד, את רוצה להינשא?**

המטרה שלי היא למצוא חבר לחיים ולא למצוא טבעת. פגשתי יותר מדי נשים שהמטרה הראשונית שלהן היתה להינשא, והן עשו את זה אחרי אלף פשרות.

צופית אלישיב:

„אני זוכרת את השאלה אבל לא את התשובה!“

יש לי הרגשה שיום אחד נראה אותה כולנו על מירקע הטלוויזיה הלאומית שלנו. בינתיים היא מככבת רק בטל-ויזיה במעגל סגור בקניון איילון. שמונה מכשירי-טלוויזיה מפוזרים ברחבה הגדולה, ומכלול מציאות פניה היפים וקולה העדין. הקרתי מאיפה זה בא, ושלחו אותי לחנות בשם מוסיקניון. שם, מעבר למחיצת-זכוכית, פגשתי את צופית אלישיב בת ה-21.

● **כמה זמן את כבר מקריינת פה?**

רק חודשיים, רק שלוש פעמים בשבוע ורק שלושי-ארבע שעות ביום.

● **איך בחורה נהיית פיתאום קריינית במעגל סגור. זה מיקצוע?**

זה פשוט מאד. גומרים צבא ומחפשים עבודה. מוצאים עבודה כמלצרית בכירכרה, ותוך כדי הגשת הצלחות המלאות לשולחנות, מישחו מביט בך ארוכות ושואל אם את רוצה לעבור קורס קרייניות. את אומרת כן, מפגישים אותך עם טוביה סער, מעבירים אותך קורס קצר של שמונה ימים — וורוקים אותך למים הקרים של הקניון.

● **מה למדת בקורס?**

לקרוא נכון, להביט למצלמה, לחייך כשצריך ולהפגין ביטחון.

● **ראיתי שאת מעבירה מיבזיקיה-רשות. מי אוסף את החומר?**

פעם ביום אנחנו מתקשרים למעריב, והם מוסרים לנו את כל החדשות. אם קורה משהו מאוד מעניין במשך היום, מתקשרים אלינו ממעריב ומערכנים איתנו.

● **מי זה אותנטי?**

אנחנו שש קרייניות, העובדות בשתי מישמרות, כל אחת כמה שעות.

● **וכולן קוראות במשך היום אותן החומרים?**

החדשות לא משתנות מקריינית לקריינית. אבל כל אחת מאיתנו המציאה לעצמה איזה פינה שהיא אוהבת להגיש. לי יש פינה לאסטרוולוגיה ופינה להכנת קוקטיילים. פעם ביום אני מלמדת את באי הקניון איך עושים קוקטייל, ופעם ביום אני מספרת להם מה צופן להם העתיד.

● **כשאנשים רואים אותך על המירקע, האם הם מתעניינים במוני ובאים לחפש אותך?**

לפעמים באים ועומדים ליד הזכוכית ומביטים. לעיתים יותר רחוקות מישוהו מבקש להיכנס לאולפן ולהגיד לי מילה.

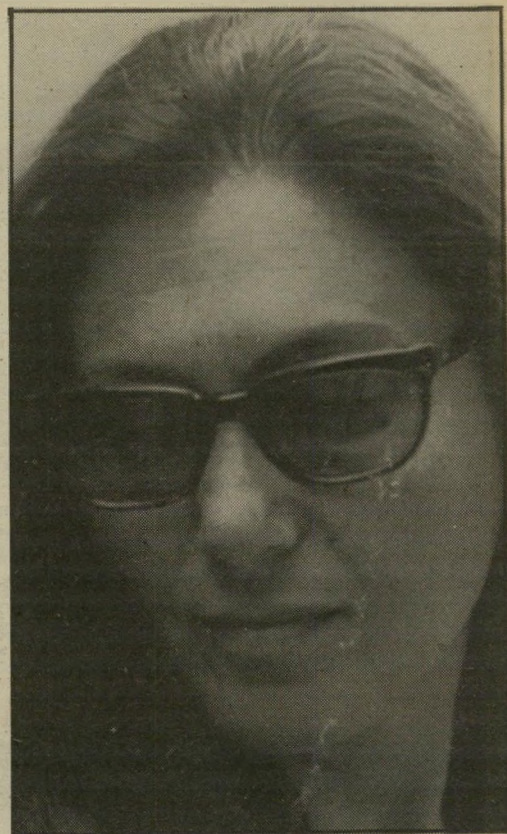
● **מה הלאה? רוצה להיות קריינית בטלוויזיה הישראלית?**

עוד מעט יש לי בחינות בבית צבי, ואני מקווה להתקבל. הטלוויזיה הישראלית היא לא חלום, אבל זה יכול להיות קידום.

● **את יפה?**

יש המון יותר יפות ממני.

● **אגב, למה אתן שש קרייניות ואף לא קריין אחד? אני זוכרת שהשאלה הזאת כבר נשאלה, אבל אני לא זוכרת מה היתה התשובה.**

צפירה יונתן:

„גולדה לא ראויה לכבוד — גולדה ראויה לגינוי!“

הרחבה שלי מוסיאון תל-אביב תהפוך, לאחר סיום פרויקט בניית האולמות, לאתר-תרבות על-שם גולדה מאיר. בעיני הציבור הרחב אין לכך כל משמעות. עוד מקום על שם אישיות שמתה מזמן. לא מוסיף ולא גורע. מי שיודע מי היתה גולדה מאיר, ימשיך לדעת, ומי שלא יודע, ימשיך שלא לדעת. אשה, שפרויקט-היוקרה על-שם גולדה מאיר מרתיע את דמה, היא צפירה יונתן. רעיותו של המשורר נתן יונתן, ששיכלה את בנה ליאור במילחמת יום-הכיפורים, ורואה את גולדה מאיר כאחראית למילחמה זו.

שאלתי את צפירה מדוע קריאת האתר על שמה של גולדה כל-כך מרתיע אותה. מה זה משנה לגבי הדיעה שיש לאנשים על גולדה. הרי זה סתם אקט סמלי, כן, זה אקט סמלי של כבוד, וגולדה לא ראויה לכבוד הזה. היא ראויה לגינוי. אני לא רוצה לבוא למוסיאון ובדרך לכניסה לדרך על מקום שנקרא על שמה. לא מגיע לה ששמה יונצח. מגיע לה שישכחו אותה.

● **ואם לא יקראו לאתר המסויים הזה על שמה, היא תישכח יותר מהר?**

כן, כשיקום האתר הזה והמורות יביאו את הילדים הקטנים לראות אמנות כמוסיאון, הן יעצרו ויסבירו לילדים מי היתה גולדה מאיר. איזו אשה חשובה וגדולה היא היתה. אף מורה לא תזכיר לפני הילדים את הצד האפל שבה, שדיכא כל יוזמת-שלום, שבגללו פרצה מילחמת יום-הכיפורים.

● **את סבורה שגולדה היא האחראית היחידה למילחמה? רק היא, מכולם, אשמה?**

לא. היו עוד, דיין, גלילי. אבל גולדה חשובה מכולם, ראויה לגינוי יותר מכולם.

● **יש עוד הורים שבולים החושבים כמורך?**

אינני יודעת. לא דיברתי איתם על העניין. נמאס עליי כל הוויכוחים הפוליטיים. התעייפתי מזה. אילו היה לי כוח וכסף הייתי פונה לבג"ץ. אבל אין לי משניהם, ולכן אני מדברת איתך על זה ומקווה שעוד אנשים יתעוררו, וביחד נוכל לעשות משהו כדי שלא יונצח שמה של גולדה, האשה של המחלל והטראומה.

● **יש לי שאלה קשה: כשיש מישהו מוגדר שאפשר להאשים אותו במות הבן, האם אז יותר קל להסתדר עם השכול או יותר קשה?**

נדמה לי שזה יותר קשה. כשיש מישהו שאותו אפשר להאשים, מתפתחת גם ההרגשה שאולי יכולת למנוע את האסון ולא עשית כלום.